

HOZSANNA AZ ALÁZATOSNAK

Bódás János

Jeruzsálem felett a Nap megállt
meghökkenve, földi fénytől vakon:
... Pálmák bókolnak, lomb-eső hull,
s könny harmatoz hosszú szakállakon.

Minden arc fénylő, elragadtatott,
hossánna száll ujjongva szerteszét,
száz anya áll az öt kétoldalán,
feje fölé emelve kisdédét.

A Nap csak ámul, szemének se hisz,
és keresi, kit ünnepel a nép?
S nem lát mást, csak egy szelíd alakot,
s egy szamarat, mely gondolkodva lép.

Nincs pompa, nincs ékes királyi dísz,
s ki rajt ül, koldusnak beillene,
szemében könny, szívének fáj az ünnep,
s mellére hajlik bánatos feje.

De mégis Isten! Kit csoda kísér,
melyhez hasonlót a Nap sohse lát,
hogy úgy fogadjon egy koldust a nép,
mint diadalmas hadvezért, s királyt.

A nép, mely porban csúszik, s talpát nyalja
azoknak, akik durván rátaposnak,
a nép most egyszer hosszánát kiáltott
a megvetettnek, az alázatosnak!

Aranypor száll a sokaság felett,
de rossz agyakban erjed már a végzet,
Jaj, nem tudja még senkisé, csak Ő,
hogy ötödnapra, a föld mire ébred!

Forrás: www.keresztenydalok.hu